



# Palau i Fabre i els indignats

**DAVID CASTILLO** coordinador

ES  
R  
I  
O  
T  
I  
P  
E  
E

Aquests dies de protestes he pensat sovint en Josep Palau i Fabre, sempre incandescent, sempre revoltat. Palau va conèixer alguns dels moments més convulsos del segle: va patir la guerra, va estar empresonat a camps de concentració i quan tot es va acabar, cansat d'un ambient putrefacte, va fer la maleta i va marxar a París. Allà les coses no van ser fàcils, però va poder obrir els ulls a noves realitats i relacionar-se amb algunes de les grans figures del segle: Picasso, Artaud, Malraux, Sartre i un llarg etcètera. Col·laborador del suplement, de tant en tant ens feia sèries d'articles i mantenia la curiositat per conèixer els nous escriptors. No perdia detall d'una renovació que l'entusiasmava. Els joves de diferents generacions també van fer costat al personatge i, sobretot, a les seves opcions artístiques. Palau era generós i sempre t'obria la porta i

t'escoltava com ningú, malgrat els problemes de sordesa. Del 25 de juny al 24 de juliol, la Fundació Palau convoca les jornades *Poesia i +*, una sèrie de



La jove poeta Blanca Llum Vidal, una de les veus indignades

propostes interdisciplinàries. Hem triat la conferència inaugural de Tomàs Nofre, especialista en el mestre i president de la Fundació, per presentar-la com a lligam de Palau i Fabre amb Joan Maragall i la

tradició. Val molt la pena i ens agradaria relacionar-la amb les propostes culturals i de netedat política que ens han ofert els indignats els últims mesos. Per aquest

motiu ens fem ressò del punyent article de la jove poeta Blanca Llum Vidal, una de les activistes de la nova generació, editora de Guimerà i de Carmona Ristol. La poeta respon a diferents opinadors, líders i exlíders polítics sobre el comportament i les declaracions del poder davant una revolta que s'ha estès per grans àrees del planeta, singularment als països mediterranis. Trenca tòpics que s'han repetit des dels mitjans de comunicació i ho fa a partir de la cita "només jutjo els jutges" de la poeta russa Marina Tsvetàieva, que tan bé va conèixer el rigor del poder

concentrat dels comunistes.

Després d'anys en què tothom considerava que els joves estaven a la lluna, ens semblen estranyes les reaccions quan la gent s'ha començat a moure. \*

## MOTELBARSTOW

**RAFAEL VALLBONA**

### Universitat de l'humor

Amb *Intercanvis* (Eumo), de David Lodge, la universitat es va convertir en matèria literària en la seva condició exacta, és a dir: l'humor, la ironia i la sàtira delirants, que són les actituds que conviuen majoritàriament en un campus. Convertits en matèria narrativa, els doctes claudes, les impressionants sessions de lectura de tesis doctorals, les erudites classes magistrals i les rigoreses reunions de departament es van transmutar en el que veritablement són i que ben poca gent de fora el món acadèmic sospiten: baralles de galls per marcar territori, bramulades de pedanteria desbocada, assetjament pretensament intel·lectual o batalles campals entre apocalíptics i integrats enfront la imperiosa necessitat que, a més de coneixements excelsos, els estudiants aprenguin un ofici.

Arran de l'èxit, Eumo va publicar *Bona feina*, un autèntic senyal d'esperit autocrític tenint en compte que es tracta del segell editorial de la Universitat de Vic. Molts professors de l'època s'hi van

**D**avid Lodge deixa l'hermètic i jeràrquic món universitari en pilota picada

veure tan reflectits i esquarterats, literàriament, que les novel·les circulen per les facultats mig clandestinament. Per si de cas en castellà no es publicava res de Lodge, no fos cas que els poder fàctic universitari, sempre espanyol, s'empipessin amb els editors i els engegessin a rodar el negoci de vendre llibres d'ús acadèmic. Va ser *Anagrama*, com tantes vegades, qui va trencar el gel. Amb *El Mundo es un pañuelo* vam poder tornar a sentir el plaer, intel·lectual, això sí, de veure com Lodge deixava l'hermètic i jeràrquic món universitari en pilota picada i mostrant les vergonyes.

Si algú es pensa que l'autor britànic exagera és que no se les ha vist mai amb una senzilla reunió de departament que acaba convertida en un cruel enfrontament dialèctic amb grans demostracions orgiàstiques de saviesa per la marca dels gèneres gramaticals en un simple document d'ús intern, per exemple. \*

## AVUITOCA... LLUÍS LLORT

### Contestador

El contestador telefònic automàtic és aquell aparell maleït quan actua de barrera insalvable entre nosaltres i la persona o institució amb qui volem contactar de manera urgent. També, tot i que amb menys incidència, és beneït quan hem de fer una trucada de compromís que no ens ve de gust fer i, deixant un missatge, ja quedem salvats. Quan són exclusius per atendre el públic existeixen els models interactius amb (teòric) reconeixement de veu, aquells per demanar hora de visita que insultes quan t'esgargames per tercer cop cridant "quaaaaatre!!!" i la veu, normalment de dona impertèrrita, et repeteix: "No, dimarts no; trii: dos o quatre". Són més efectius quan interaccionem a base de prémer tecles. Veiem un exemple pràctic: "Benvinguts al Gabinet de Salut Mental. Si vostè és obsessiu compulsiu, premi insistentment l'1. Si és maníac depressiu, millor toqui el 2, perquè ningú el podrà ajudar. Si pateix de personalitat múltiple, premi 3, 4, 5 i 6. Si vostè és paranoic, nosaltres sabem qui és, què fa, què vol; no pengi mentre identifiquen des d'on ens truca. Si pateix esquizofrènia, escolti atentament una veueta que li dirà quina tecla ha de prémer. Si pateix una pèrdua de memòria a curt termini, premi el 9; premi el 9; premi el 9; premi el 9". Pip, pip, pip, pip... \*